

Sygn. akt VI U 383/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant stażysta Aleksandra Łaszuk

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy J. J.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem J. J.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)roku, Nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 383/15

UZASADNIENIE

J. J. w dniu 30 lipca 2015 roku złożył odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)roku, Nr (...), utrzymującego w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. w przedmiocie ustalenia lekkiego stopnia niepełnosprawności (k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 21 sierpnia 2015 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że w toku postępowania Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności zaliczył zainteresowanego do lekkiego stopnia niepełnosprawności (k. 5). Po wniesieniu odwołania, na podstawie dokumentacji medycznej i badania lekarskiego, skład orzekający podtrzymał kwalifikację poprzedniego organu o zaliczeniu odwołującego do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W sprawie bezspornym jest, że J. J. trzema orzeczeniami z dni (...) roku został zaliczony przez Zespoły do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Z decyzją organu uprawnionego do orzekania o stopniu niepełnosprawności z dnia (...)roku nie zgodził się J. J., podnosząc iż stan jego zdrowia uzasadnia zaliczenie go do grona osób posiadających wyższy stopień niepełnosprawności.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 kpc w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Celem zweryfikowania zasadności orzeczenia i twierdzeń odwołującego, postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2015 roku Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu chorób wewnętrznych – kardiologa w celu ustalenia, czy odwołujący jest osobą niepełnosprawną, a jeżeli tak to do jakiego stopnia niepełnosprawności zalicza się (k. 6).

Zgodnie z opinią biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych – kardiologa dra n. med. J. K., odwołujący posiada przewlekłą chorobę wrzodową żołądka i dwunastnicy z incydentami krwawień; chwiejne nadciśnienie tętnicze, niedomykalność zastawki mitralnej, niedowład mięśnia skośnego górnego oka lewego z dwojeniem obrazu. Po zapoznaniu się z dokumentacją z leczenia i po zbadaniu odwołującego biegły stwierdził, że badany jest niepełnosprawny w stopniu lekkim okresowo do końca marca 2017 roku. Tym samym biegły zgodził się z orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...) (k. 16-17).

Strony procesu nie wniosły pisemnych zastrzeżeń do opinii biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych – kardiologa dra n. med. J. K..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym o wskazaną powyżej dokumentację znajdującą się w aktach sprawy i Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. oraz w oparciu o niekwestionowaną opinię biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych – kardiologa dra n. med. J. K., której ustalenia faktyczne Sąd przyjął za własne.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego (k. 26).

Odwołujący ustnie nie zgodził się z opinią biegłego sądowego (k. 26), jednak zadaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem. W przedmiotowej sprawie przekonanie odwołującego o wyższym stopniu niepełnosprawności wynika jedynie z subiektywnego przekonania, nie popartego żadnymi dowodami. Sąd uznał, że opinii złożonej w przedmiotowej sprawie nie można niczego zarzucić, dlatego oceniając ją jako prawidłową i wiarygodną, na jej podstawie dokonał ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych stanowi, że ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

- 1)znaczny;
- 2)umiarkowany;

3)lekki.

Zgodnie z art. 4 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych:

ust. 1. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

ust. 2. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

ust. 3. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

ust. 4. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na rzetelnej i przekonywującej opinii biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych – kardiologa dra n. med. J. K..

W ocenie Sądu opinia jest wiarygodna, jasna i rzeczowa. Została sporządzona przez specjalistę z zakresu schorzeń rozpoznanych u J. J., po dogłębnej analizie całej dokumentacji medycznej oraz dodatkowo po przeprowadzeniu badania lekarskiego odwołującego. Biegły przekonywująco i szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko zawarte w opinii.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Sądu wszystkie okoliczności dotyczące sprawy zostały wyjaśnione treścią opinii. Opinię Sąd uznał za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w niej ustalenia za własne.

Sąd na podstawie art. 316 § 1 kpc wydał wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

W świetle poczynionych powyżej ustaleń faktycznych, w tym przede wszystkim na podstawie opinii biegłego lekarza sądowego, w ocenie Sądu należy zaliczyć odwołującego do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności.

Z uwagi na powyższe, odwołanie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc w zw. z art. 3 oraz 4 ww. ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

ZARZĄDZENIE

(...)